

Ενότητα 12^η Θεϊκές αδυναμίες

ΑΡΗΣ: Ἦκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα
ἠπέιλῃσεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς,
ὡς ὑπεροπτικά καὶ ὡς ἀπίθανα;
Ἦν ἐθελήσω, φησὶν,
ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν
καθήσω,
ὕμεις δὲ ἀποκρεμασθέντες
κατασπᾶν βιάσεσθέ με,

ἀλλὰ μάτην πονήσετε·
οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε·

εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι,
οὐ μόνον ὑμᾶς,
ἀλλὰ συνασπᾶσας καὶ τὴν γῆν ἅμα
καὶ τὴν θάλασσαν
μετεωριῶ·
καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σύ ἀκήκοας.

Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων
ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν

οὐκ ἂν ἀρνηθίην,
ὁμοῦ δὲ τῶν τοσοῦτων ὑπερφέρειν
[...] οὐκ ἂν πεισθίην.

ΕΡΜΗΣ: Εὐφήμει, ὦ Ἄρες·
οὐ γὰρ ἀσφαλές λέγειν τὰ τοιαῦτα,

μή καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς
φλυαρίας.

ΑΡΗΣ: [...] Ὁ μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ
μοι ἀκούοντι μεταξύ τῆς ἀπειλῆς,

οὐκ ἂν δυναίμην σιωπήσαι πρὸς σέ·

μέμνημαι γὰρ οὐ πρό πολλοῦ,
ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ
Ἀθηνᾶ

ἐπαναστάντες ἐπεβούλευον
ξυνδησαὶ λαβόντες αὐτόν,
ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς,
καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας,
καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα
ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων
ἐκατόγχειρα ὄντα,
κἂν ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ καὶ

ΑΡΗΣ: Ἄκουσες, Ἑρμῆ, τι ἀπειλές
εκτόξευσε ἐναντίον μας ὁ Δίας

τις πόσο ἀλαζονικές και ἀπίθανες;

Ἄν θελήσω, εἶπε,

ἐγὼ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ νὰ ἀφήσω σκοινί
πρὸς τὰ κάτω

κι ἐσεῖς νὰ πιαστεῖτε ἀπ' αὐτό και νὰ
ἐπιχειρήσετε με τὴ βία νὰ με τραβήξετε
με δύναμη πρὸς τὰ κάτω,
μάταια θὰ κοπιᾶσετε·

γιατί βέβαια δε θὰ με τραβήξετε πρὸς τὰ
κάτω·

ἀν ὅμως ἐγὼ θελήσω νὰ σύρω ἐπάνω,
ὄχι μόνο ἐσᾶς,

ἀλλὰ νὰ τραβήξω πρὸς τὰ πάνω και τὴν
ξηρὰ μαζί και τὴ θάλασσα

θὰ σὰς σηκώσω ψηλά·

ἀλλὰ και τ' ἄλλα (εἶπε) ὅσα κι ἐσύ ἔχεις
ἀκούσει.

Ἐγὼ βέβαια ὅτι ξεχωριστὰ ἀπὸ τοῦ
καθένα (μας) εἶναι ἀνώτερος και
ἰσχυρότερος

δε θὰ μπορούσα νὰ το ἀρνηθῶ,

δε θὰ μπορούσα ὅμως νὰ πιστέψω ὅτι
μας ξεπερνᾶει τόσοις μαζί.

ΕΡΜΗΣ: Σιωπή, Ἄρη·

γιατί δὲν εἶναι ἀσφαλές νὰ λες τέτοια
λόγια,

μήπως και δεχτούμε κάποια συμφορὰ
ἐξαιτίας τῆς φλυαρίας σου.

ΑΡΗΣ: [...] Αὐτό ὅμως που μέσα στὴν
ἀπειλή μου φάνηκε πιο γελοῖο, καθὼς το
ἀκούγα,

δε θὰ μπορούσα νὰ το ἀποκρύψω ἀπὸ
σένα·

θυμάμαι δηλαδὴ ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό,
ὅταν ὁ Ποσειδῶνας και ἡ Ἥρα και ἡ
Ἀθηνᾶ

ἐπαναστάτησαν και σχεδίαζαν ἀφοῦ τοῦ
συλλάβουν νὰ τοῦ δέσουν χειροπόδαρα
πόσο τρομοκρατημένος ἦταν,

και μάλιστα ἐνὼ ἦταν τρεῖς,

κι ἀν ἡ Θέτις δὲν τοῦ σπλαχνιζόταν

και δὲν καλοῦσε σε βοήθεια τοῦ Βριάρεο
που εἶχε ἐκατό χέρια,

θὰ εἶχε ἀιχμαλωτιστεῖ μαζί με τοῦ

βροντῆ.

Ταῦτα λογιζομένω ἐπήει μοι γελᾶν
ἐπί τῆ καλλιρρημοσύνη αὐτοῦ.

κεραυνό και τη βροντή του.

Ἐνώ σκεφτόμουν αυτά, μου ερχόταν να
γελάσω για την καυχησιολογία του.

Λουκιανός, Θεῶν διάλογοι 1.1-2